

Sygn. akt IV U 737/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 grudnia 2014r. w S.

odwołania K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 26 kwietnia 2013 r. Nr (...)

w sprawie K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. P. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2013r. do dnia 30 września 2015r.

Sygn. akt IV U 737/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 26.04.2013r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonej K. P. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniosła ubezpieczona K. P. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania podniosła, iż schorzenia, na które cierpi nie pozwalają jej na wykonywanie jakiegokolwiek pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczona K. P. urodzona (...) do dnia 31.03.2013r. była uprawniona do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 27.02.2013r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona jest trwale, częściowo niezdolna do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawczyni raka jelita grubego, nadczynności tarczycy i zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i stawów obwodowych uznała ją za częściowo, trwale niezdolną do pracy. Badając sporną okoliczność stopnia niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: ortopedy W. P., neurologa P. W.. Biegli w swojej opinii (k. 19-20v) stwierdzili u ubezpieczonej stan po naczyniowym uszkodzeniu lewej półkuli mózgu, zespół bólowy kręgosłupa L-S na podłożu zmian zwyrodnieniowych bez aktywnych objawów korzeniowych. Schorzenia te, zdaniem biegłych, nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Ponadto Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatry E. L. i onkologa M. S.. Biegli w swojej opinii (k. 27-30 i 38) stwierdzili u ubezpieczonej raka jelita grubego leczonego operacyjnie i chemicznie, nadczynność tarczycy, hemoroidy, zaburzenia depresyjne o złożonej etiologii, możliwość zmian typu meta w wątrobie oraz zajęcia węzłów chłonnych okolicy naczyń biodrowych lewych. Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują całkowitą niezdolność do pracy na okres od 01.04.2013r. do 30.09.2015r.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 2 ustawy wskazano, że całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczona spełnia warunek określony w art. 12 ust.2 cytowanej ustawy. Odnośnie warunku stopnia niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłych onkologa i psychiatry ponieważ została wydana przez lekarza odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych M. S. i E. L., którzy uznali, że K. P. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawczyni. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póż. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłych onkologa i psychiatry są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanej, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)). Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia K. P. kwalifikuje ją do osób całkowicie niezdolnych do pracy. Ubezpieczona do dnia 31.03.2013r. miała stwierdzoną całkowitą niezdolność do pracy. Obecnie zdolności do pracy nie odzyskała. W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłych ortopedy W. P., neurologa P. W. nie wnosi do sprawy istotnych elementów, ponieważ w zakresie specjalizacji tych biegłych schorzenia na jakie cierpi ubezpieczona nie sprowadzają całkowitej niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy K. P. ma związek z c. n..

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.